

Matchfixing

Vorige week vertoefde ik in wielermiddens. Voor een sportjournalist zijn er maar twee middens meer: het voetbal of het wielrennen. Het wielrennen is een veel boeiender milieu dan voetbal, dat zeker. Wielrennen lijkt een beetje op een antiekzaak in een oude volkswijk in een mooi land: je vindt er naast mooie spullen ook interessante mensen met mooie verhalen. Voorgaande is als metafoor bedoeld. Er is voor elk wat wils in de koers, ook parels, als je maar goed kijkt.

Voetbal is meer egaal, meer gecontroleerd, mainstream, voorspelbaarder, ook in de positieve betekenis van het woord. Je kunt in het voetbal al eens een voorafname doen en op iemand rekenen, zolang niet te veel geld in het spel is. En als je heel veel geld hebt, kun je de boel kopen en sturen, wat in het wielrennen al wat lastiger is. De Johnny's en Marina's die bij het voetbal horen, moet je maar weten te mijden.

Maar goed, het wielermilieu, vorige week, aan de Costa Blanca. Twee ploegen zaten in mijn hotel en allebei hadden ze met veel plezier – leed-vermaak haast – de actualiteit van de laatste weken gevolgd. Die FIFA, wat was dat zeg? En de IAAF, die jarenlang positieve tests van de Russen had verzwegen. Lachen! “Daarmee vergeleken is de UCI een voorbeeldbond.” Dat was een correcte conclusie: de internationale wielereinie was inzake dopingbestrijding een wegbereider. Verdomd jammer dat onze media dat anders blijven zien.

Het wielermilieu had zich ook nog mateloos gestoord aan het ‘*et alors?*’ van atlete Ria Stalman die haar steroïdengebruik had opgebiecht en het schouderophalen dat daarmee gepaard ging. Dat hadden ze afgezet tegen de obsessie om die arme ex-wielrenner Michael Boogerd alsnog te schorsen als ploegleider van Roompot.

En dan het tennis. Omkoping alom blijkt nu, tot in de top vijftig. Grappig: de heilige boontjes van het tennis die uitslagen regelden. Toen heb ik het wielervolk wel van replek gediend. Combines en afspraken die in hun sport tot de onuitgesproken gewoontes behoren, zijn in de andere sport redenen om voor het leven te worden geschorst. Omkoping of matchfixing is hetzelfde lot beschoren als doping: overbelichting en panische reacties. En dat is veel eer voor wat gerommel in de marge. Natuurlijk zou het goed zijn als alle sport 100 procent eerlijk zou verlopen, maar sport is een spiegel van de maatschappij en dan weet je het wel. Omdat de sportbonden onder druk van de publieke opinie evenwel *integrity units* hebben geïnstalleerd die hun nut moeten bewijzen en hun salaris verantwoorden, duiken op gezette tijden berichten over omkoping op. Die bewakers van de sportieve eer leven in een perfecte symbiose met journalisten die van berichten over omkoping en matchfixing hun USP, hun uniek verkoopargument, hebben gemaakt.

Je kunt je afvragen of het regelen van een wedstrijd erger is dan een been doormidden schoppen (of een poging daartoe). Voor het ene krijg je gevangenisstraf terwijl je van darmkanker bent geopereerd, voor het andere mag je een paar wedstrijden in een knusse skybox toekijken. Een paar jaar geleden presenteerde Europol nog een studie over matchfixing in het voetbal. ‘Investerings’ en ‘return’ opgeteld bedroeg de illegale gokbusiness per jaar 2,5 miljoen euro. Dat was toen 0,014 procent van de Europese voetbalbusiness en daarin was 0,2 procent van het voetbalpersoneel betrokken. Conclusie: het Europees voetbal is zowaar een en al maagdelijke zuiverheid. De sportieve integriteit is alvast minder in het gedrang dan de fysieke.

Matchfixing heeft bestaan, bestaat nog en zal altijd bestaan, maar is verre van de bedreiging die men ons wil laten geloven. Het is bovendien een zelfvernietigende business, want bij de minste twijfel droogt de geldstroom van de eerlijke gokkers op en dan is de fixer de enige die nog gokt op geregelde wedstrijden en daar wordt die niet rijk van. Een veel groter probleem lijkt de macht van de officiële gokbedrijven. Die staan op de shirts of op de boarding en zitten in de bestuurskamers. Dáár moet ooit ellende van komen en die zal veel groter zijn dan een stel Aziaten die in een goor achterafkantoortje een Facebook-berichtje sturen naar de nummer honderd van het tennis met de vraag om een set met 6-0 te verliezen.

Is het regelen van een wedstrijd zoveel erger dan een been doormidden schoppen? Voor het ene krijg je gevangenisstraf, voor het andere mag je een paar wedstrijden in een knusse skybox toekijken